

Forfatter: Brorson, Hans Adolph

Titel: Naar jeg min JEsu piinsels færd

Citation: Brorson, Hans Adolph: "Naar jeg min JEsu piinsels færd", i Brorson, Hans Adolph: *Troens rare Klenodie, 1.-2. del.* - 1951, 1951-56, s. 97. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brorson01-shoot-workid79503/facsimile.pdf> (tilgået 20. marts 2024)

Anvendt udgave: Troens rare Klenodie, 1.-2. del. - 1951

Saa havde jeg ey meer fortræd
Af nogen syndig tyst og tanke;
Thi ønsker mit herte, og agter det best,
At være med JEsu min Frelser korsfæst.

6. Saaledes lad mig i din død,
O JEsu! såadan samfund finde,
Og derved alle synders nød,
Lov, kæd og verden overvinde,
Opfyld dog mit ønske, som tiener mig best,
At være med JEsu min Frelser korsfæst.

Nr. 33.

Mel Af Dybene Nød væaber jeg etc.

Naar jeg min JEsu plimsels færd
Veemodig giennemvanker,
Er alting vel forundring værd,
Og skrekker mine tanker,
Man spytter ham i øyne op,
Man slaaer hans arme ømme krop,
Ja blaa og blodig banker.

2. Men dog i sør at dette mord
Ey kunde af ham pine
Det mindste utaalmodigt ord,
Ja ey engang en mine,
Hvor lenge hand end mætte staae,
Og lade sig saa voldsom slaae,
Bespytte og begrine.

3. Pilatus ham hudstryge lod
Det heftigste hand kunde,
Befænk, hvor randt det dyre blod
Af hver en riblet vunde?

62

Nr. 33. GJ-7. Varianter fra en håndskrevet form bliver meddelt i et tillæg. 1, 3: forundring værd! forundrings værd J-2, 4: en mine] ses mine H-3.

6, 1-2: FIL 3, 10.
Nr. 33. Original. -- 3, 4: riblet] Haenget.

Hvor kiødel hængte sønderslidt,
Ret som hand reven var og bidt
Af vilde dyr og hunde.

4. Paa korset var hans legem fast
I grusom vee og svie,
Men sielen var i dødens bast,
Hand blev dog ved at tie,
Endskønt hand kunde ey engang
I denne korsets nagle-tvang
Sit piinte legem vrie.

5. Dog af man hans taalmodighed
Des bedre kunde vide,
Hvor svar den pine var, hand leed,
Hvor haardt hand maatte stride,
Du skreg hand ud af dødens nat
Det helved-bitte ord: *Forladt!*
I dødens grumme qvide.

6. Just i den allerhaardest nød,
Da satan skulde bukke,
Der JEsus fik det sidste stjød,
Til vredens iid at slukke,
Da brød hans siel forfærdet ud:
Hvor kand du saa, min God! min God!
Din naade for mig lukke?

7. Her gaaer det løs paa satans magt,
Af høyste formue,
Min JEsu krop var spendt og strakt
Paa korset, som en bue,
Hans raab og skriig i denne kamp,
Det var hans bierles qvalm og damp
Af HÆrrrens vredes hue.

4, 3: *dødens*] *Dødens* G. 5, 2; *des bedre*] *disbedre* G. 5, 4; *haardt*] *hart* G.II-3. 5, 5
og 7; *dødens*] *Dødens* G. 7, 1; *heri*] *der* Jz-1.

3, 7: *SI.* 22, 17, 21. — 5, 1: *off* for *st.* — 6, 2: *bukke*] *heje sig, give op.* — 6, 4:
veddens] *Guds vredes.* — 7, 2: *formue*] *evne.* — 7, 6: *quæde*] *kvalende reg.*

8. Det er min JEsu feyde-skrig,
Til satan at bekrige,
Skal hervede ey frygte sig,
Naar himlen selv vil skrige,
Saa blev det og kun knald og fald
Ved JEsu stemmes torden-skrald
I dødens mørke rige.

9. Vor løve med sin stærke lyd
Os frelse vil forkynde,
Enhver sig snart med lyst og fryd
Til rov og bytte skynde,
Guds sande kirkes gandske leyr
Skal raabe høyt om fred og seyr
I kierlighedens brynde.

10. Her raaber JEsus: Ud paa vagt
Fra syndens trygge sæde!
Op, op ved JEsu pinæs magt,
Paa satans hals at træde!
Enhver, som har sin JEsus kier,
Beruste sig med HErrrens hær
Mod verdens lyst og glæde.

11. O! JEsu lad din piinsels røst
Mig ind i øret skrige,

8. 1; [feyde-skrig] *fryde-skrig* *GJ*; formelig en trykfejl. 8, 7: *dødens* *Dødens* *G*.
10, 2: *syndens* *Syndens* *G*. 11, 1: o *JEsu, lad din piinsels røst*] *lad sindse JEsu*
piinsels røgt *GJ*-2.

8, 1-4: Da det er Jesu lidelse, som bringer forsoning og dermed gør Satans stræbø til intet, kan frelsersens smerteord (7, 5) ses som hans *feyde-skrig*, der varer Satans og hervedes nederlag. — 8, 5: *knald og fald*, egl. akud med umiddelbart følgende mandefald, her nederlag. — 9, 1: *vor løve* 1. Mos. 49, 9; Job. Ab. 5, 5 (læven af Jada stummes om Krisus). — 9, 3-4: *Enhver sig snart med lyst og fryd Til rov og bytts skynde* efter den vandne sejr over Satan. Tanken har sit udspring i stedet som 1. Mos. 49, 8-10; Es. 53, 12; Ml. 12, 29. Evajansstødt har ved ordene: »Han skal dele bytte med de sterke«, samlet give auledning til den tanket, at de kristne (»enhver«) ikke havde del i bytten sammen med Kristus. Hvad der så tankes på med dette bytte, kan være (viszomt, måske menneskesjæle), som efter sejren skal rives ud af Satans magt og frelses, eller måske frelsens goder for den enkelte. — 10, 6: *beruste sig*] *ruste sig*.

At hiertet stedse i mit bryst
Mod verdens lyst kand kriige.
Den gift, som JEsu herte brød,
Kand den en christen være sød?
Det var jo skam at sige.

12. Og naar din stærke røst engang
Vil vække alle døde,
Naar englerne med jubel-klang
I fryds basuner støde,
O! lad mig da, o JEsu, dig
Med himmel-fryd og glæde-skrig
For dommens throne møde.

Nr. 34.

64

O JEsu! GUds taalmodig lam,
Som med saa taaligt herte
Pantog dig verdens synd og skam,
At bære al vor smerte,
Forleen mig og et taaligt sind,
Naar jeg skal med i striden ind.

2. Du bidde, at jeg skulde med
I dine fodspor traede,
Og gaae saa troligen afsted
Mit korses gang med glæde,
Ach! hilp mig, at jeg slipper ey
Taalmodighedens rette vey.

3. At gaae med dig til kors og mord,
Det er min største øre,

12, 3: *englerne*] Englene G.

Nr. 34. *GJLF*, 1, 2: *taaligt*] *taalligt* G. ligeså 1, 1, 5; 3, 6; 4, 6 (+J²).

11, 5: *den gift, som JEsu herte brød*; synden.

Nr. 34. Oversættelse. Gedultigs Læmmels, JEsu Christ, J. Scheffler (Angelus Silesius), Schr. s. 93. — 1, 2 og 6: *taaligt*, *taalmodig*. — V. 2 og. har til udgangspunkt ord som Mt. 10, 38; 16, 24; 2. Kor. 4, 10. — 2, 1: *Hædel læc*; *af* for *at*.